

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντεμιέρ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Περνούσαν ή μέρες.

Ο Φρειδερίκος είχε χάσει το κέφι του. Διαρκώς θρισκόταν θυσιζόμενος σε ρέμβη.

Η λατρευτή του μητέρα δεν ζούσε πειά.

Η Λευκή είχε παντρευτεί.

Σε ποιόν θ' αφιέρωνε πειά τη ζωή του;

Αλλά γιατί τα σκεφτόταν αυτά; Μήπως δεν του έμενε ακόμα ή πατρίς του;

Η Γαλλία!

Ο Φρειδερίκος νοσταλγοῦσε τώρα τὸν τόπο πού γεννήθηκε. Ποθοῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Γαλλία.

Η ἐπιθυμία του αὐτὴ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ο ναύαρχος τοῦ παρεχώρησε ἀναρρωτική ἀδεια. Ἔτσι ἡ ἡμέρα πού θὰ ξανάβλεπε τὴν πατρίδα του δὲν ἦταν μακριά.

Ἐίχεν ἐπιβιθασθῆ τώρα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πλοῖα πού θὰ ἐφευγαν γιὰ τὴ Γαλλία. Ὁ πόλεμος εἶχε διακοπῆ καὶ εἶχαν ἀρχίσει διπλωματικές συνεννοήσεις.

Η κατάσταση τοῦ Φρειδερίκου ἔπαιρνε συγχρόνως τὸ καλύτερο. Τὰ τραύματα ἔκλεισαν. Τὸ τραῦμα τοῦ προσώπου του μάλιστα, ἀντὶ νὰ τὸν παραμορφώσῃ εἶχε προσθέσει στὴ φυσιογνωμία του ἕναν ἀέρα παλληκαριάς.

Η σκέψις τοῦ γυρισμοῦ στὴ Γαλλία συγκινοῦσε βαθειὰ τὸν Πλεμόν.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Μὲ περιμένει ἐκεῖ κάτω ἕνας τάφος, τῆς μητέρας μου, καὶ ἡ γυναίκα πού τόσο ἀγάπησα, παντρεμένη μ' ἕναν ἄλλο!

Τὸ πλοῖο μὲ τὸ ὄποιο θὰ γύριζε ὁ Φρειδερίκος στὴ Γαλλία ὠνομάζετο «Νίβ».

Μιά μέρα περπατοῦσε πάνω - κάτω στὸ κατάστρωμα. ὕταν τὸν πλησίασε ξαφνικά ὁ γιατρός πού τὸν εἶχε θεραπεύσει.

— Καλημέρα, ἀγαπητέ μου ὑποπλοίαρχε, τοῦ εἶπε.

Καὶ κυττάζοντάς τον καλὰ - καλὰ πρόσθεσε:

— Ξέρετε ὅτι τὴν γλυτώσατε φτηνά;

Ὁ Φρειδερίκος χαμογέλασε μελαγχολικά.

— Ἐγλύτωσα χάρις στὶς περιποιήσεις σας, γιατρέ, τοῦ ἀπάντησε.

— Ἔτσι νομίζετε;

— Ἔτσι εἶνε.

— Κι' ὅμως δὲν εἶν' ἔτσι, ἀγαπητέ μου.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι γλυτώσατε μὲ τὴ βοήθεια τῆς τύχης πρῶτα - πρῶτα.

— Τῆς τύχης;

— Ἀκριβῶς.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα, γιατρέ.

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως.

— Σὰς ἀκούω.

— Ξέρετε τί ἔκανε τὴ σφαῖρα πού σὰς χτύπησε κοντὰ στὴν καρδιά νὰ μὴ τρυπήσῃ πέρα - πέρα τὴν καρδιά σας;

— Ἀπλὴ σύμπτωσης.

— Κάνετε λάθος, ὑποπλοίαρχε. Ἡ σφαῖρα πῆρε ἄλλο δρόμο γιατί χτύπησε πάνω σὲ κάποιο ἀντικείμενο πού θρισκόταν στὴν τσέπη σας.

Ὁ Φρειδερίκος σήκωσε τὸ χέρι του κι' ἔψαξε στὴν τσέπη του.

— Μὴν ψάχνετε ἄδικα, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Τὸ ἀντικείμενο γιὰ τὸ ὄποιο σὰς μιλῶ τὸ κρατῶ ἐγώ. Καὶ νὰ αὐτό...

Καὶ τοῦ ἔδωσε μιά δέσμη κιτρινωμένων ἐπιστολῶν, δεμένων σ' ἕνα πακετάκι μ' ἕνα μενταγιόν.

Τὰ μάτια τοῦ Φρειδερίκου γέμισαν δάκρυα.

— Μητέρα μου! ψιθύρισε. Καλὴ μου μητέρα! Μὲ θυμὴ θηκες ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς καὶ μ' ἔσωσες σὺ κι' Ἐ κ εἶ ν η !

Ὁ γιατρός ἀπομακρύνθηκε.

Ὁ Φρειδερίκος ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἡ σφαῖρα δὲν τὸν εἶχε σκοτώσει γιατί χτύπησε πάνω

στὸ μενταγιόν μὲ τὴ φωτογραφία τῆς μητέρας του καὶ στὶς ἐπιστολὲς τῆς Λευκῆς...

* * *

Ὅλα ἦσαν πλέον ἔτοιμα γιὰ νὰ γυρίσῃ ὁ Φρειδερίκος στὴ Γαλλία.

Καὶ ὅμως τὸ ταξίδι του αὐτὸ ἀνεβλήθη ξαφνικά.

Ἐνα πρωὶ ὁ ναύαρχος Κουρμπέ ἐκάλεσε τὸν Πλεμόν γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν εὐχάριστη εἶδησι ὅτι τοῦ ἀπένεμαν τὸ παράσημο τῶν Ἱπποτῶν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ὁ Φρειδερίκος εὐχαρίστησε τὸν ἡρωικὸ ναύαρχο κατασυγκινημένος.

— Δὲν ἔκαμα, συνέχισε, παρὰ τὸ καθήκον μου πρὸς τὴν πατρίδα, γιὰ τὴν ὁποία εἶμαι πρόθυμος νὰ χύσω καὶ τὴν τελευταία σταλαγματιὰ τοῦ αἵματός μου.

— Σὰς συγχαίρω, ὑποπλοίαρχε! τοῦ εἶπε ὁ Κουρμπέ, ὁ ὁποῖος τὸν ὑπεραγαποῦσε.

Κι' ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο τὸν ρώτησε:

— Ἐπιβιθαστήκατε στὸ «Νίβ»;

— Μάλιστα, κ. ναύαρχε.

— Καὶ εἶσθε ἔτοιμος νὰ φύγετε;

— Φυσικά, ἂν δὲν εἶμαι χρήσιμος στὸν ναύαρχό μου.

— Ἄν σὰς ζητοῦσα συνεπῶς νὰ μείνετε λίγον ἀκόμη καιρὸ, θὰ ἐμένατε;

— Καὶ μὲ ρωτᾶτε, κ. ναύαρχε; Θὰ ἔμενα εὐχαρίστως, γιὰ τὸ θεωρῶ τιμὴ μου νὰ μάχωμαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας.

Ὁ Κουρμπέ τὸν εὐχαρίστησε καὶ συνέχισε:

— Πρόκειται νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Γαλλία ὁ ὑπασπιστὴς μου, τὸν ὁποῖο πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μείνετε καὶ ν' ἀντικαταστήσετε. Τί λέτε, Πλεμόν;

— Λέγω, ναύαρχέ μου, ὅτι μὲνω. Ἡ πρότασίς σας μὲ τιμᾶ καὶ μὲ καθιστᾶ εὐτυχισμένο.

Ὁ Κουρμπέ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Δὲν εἶχα καμμιά ἀμφιβολία γιὰ τὸν πατριωτισμὸ σας καὶ τὶς ἀγαθές σας διαθέσεις γιὰ μένα, εἶπε στὸ Φρειδερίκο. Πρέπει νὰ γνωρίζετε ἀκόμη, φίλε μου, ὅτι ἡ ἐχθροπραξίες ξαναρχίζου. Πρέπει νὰ κυριεύσουμε ὀρισμένα ὄχυρά τοῦ ἐχθροῦ.

— Θὰ τὰ κυριεύσουμε, ναύαρχε.

— Φροντίστε λοιπὸν νὰ ἐγκατασταθῆτε ἐπὶ τοῦ «Μπαγιάρ» γιὰ νὰ βρίσκεστε κοντὰ μου.

Ὁ Φρειδερίκος χαιρέτησε κι' ἔφυγε.

Τὴν ἴδια μέρα ἐγκαταστάθηκε στὸ «Μπαγιάρ». Ἐκεῖ, ἐβλεπε πλέον σὲ κάθε στιγμή τὸ ναύαρχο, τὸν ὁποῖο ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς.

Λίγες μέρες ἀργότερα ξανάρχισαν ἡ ἐχθροπραξίες.

Οἱ Γάλλοι κατέλαβαν τὰς πόλεις Κέ-Λούγκ καὶ Τάμ-Σουί.

Ἔπρεπε νὰ καταληφθῇ τώρα καὶ ἕνα ἀκόμη ὄχυρόν. Στὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπῆρχαν ἀνθρακωρυχεῖα καὶ οἱ Κινέζοι εἶχαν συγκεντρώσει δυνάμεις δεκαπενταπλάσιαι τῶν Γάλλων.

Ὁ ναύαρχος Κουρμπέ δυσανασχετοῦσε. Τί μπορούσε νὰ κάμῃ μὲ μιά φούχτα πολεμιστῶν ἐναντίον τόσων ἀντιπάλων;

Οἱ περισσότεροι ἀξιωματικοὶ τῶν Κινέζων ἦσαν Γερμανοὶ. Λαθρεμπόριο ὄπλων καὶ πολεμοφοδίων διενεργεῖτο. Οἱ Γάλλοι συνέλαβαν κι' ἐβύθισαν τρία πλοῖα, τὰ ὁποῖα μετέφεραν στοὺς ἐχθροὺς τῶν κανόνια, πυρομαχικά καὶ τροφάς.

Ἐφθάσε τέλος ὁ Δεκέμβριος.

Ὁ Κουρμπέ ἀνυπομονοῦσε.

Τὰ ὄχυράματα τῶν Κινέζων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ καταλάβῃ, ἦσαν ἀπόρητα σχεδόν.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν ἐπισκέφθηκε ξαφνικά τὸν ναύαρχο ὁ Πλεμόν.

— Κύριε ναύαρχε, τοῦ εἶπε, ἔχω ἕνα θαυμάσιο σχέδιο γιὰ τὴν κατάληψιν τῶν ὄχυρωμάτων τοῦ ἐχθροῦ.

— Νὰ τὸ ἀκούσω, φίλε μου. Πάντως ἂν πρόκειται περὶ ἐφόδου, ματαιοπονεῖς. Δὲν ἔχουμε δυστυχῶς ἀρκετοὺς ἀνδρες. Θὰ χυθῇ πολὺ αἷμα κι' ἐγὼ θέλω νὰ κερδίζω μάχες χωρὶς μεγάλες θυσίες.

— Τὸ σχέδιό μου, ἀποκρίθηκε ὁ Πλεμόν, εἶνε τέτοιο, ὥστε

θά πάρουμε τὰ δχυρώματα τῶν Κινέζων μ' ἐλάχιστες θυσίες.

— Τότε σ' ἀκούω, Πλεμόν. Λέγε.

— Θ' ἀνατινάξουμε τὰ δχυρώματα τοῦ ἐχθροῦ στὸν ἀέρα.

— Πῶς;

— Μὲ τορπίλλες καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια μὲ τὶς ἐκρηκτικὲς ὕλες τῶν τορπιλλῶν, τὶς ὁποῖες θὰ κλείσουμε σὲ εἰδικὰ κιβώτια.

— Θαυμάσια, ἀλλὰ πῶς θὰ τοποθετήσουμε τὰ κιβώτια στὰ κινέζικα δχυρώματα; Ποιὸς μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ; Εἶνε πρᾶγμα ἀκατόρθωτον.

— Ἐγὼ θὰ πλησιάσω, ναύαρχε.

— Πῶς;

— Φτιάνοντας μιὰ ὑπόνομο ἀπὸ τὴν ἀκτὴ ὡς τὰ δχυρώματα.

Τὰ μάτια τοῦ Κουρμπέ ἀστράψαν ἀπὸ χαρὰ.

— Ὑποπλοίαρχε, εἰσαστε ἀνεκτίμητος! φώναξε. Τὸ σχέδιό σας εἶνε ὑπέροχο.

— Μὲ διατάζετε νὰ τὸ θάλω σ' ἐνέργεια, ναύαρχε;

— Βεβαίως κι' ἀμέσως μάλιστα.

Ὁ Φρειδερίκος δὲν περιέμενε στιγμή. Τὸ ἴδιο βράδυ πῆρε μαζί του τὸν Ζιλντά, τὸν Κλὲτ κι' ἄλλους ὀχτῶ γενναίους ναῦτες κι' ἄρχισε τὴν κατασκευὴ τῆς ὑπονόμου πού θάφτανε ὡς τὰ δχυρώματα.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἦταν κοπιωδεστάτη καὶ ἐπικίνδυνος. Τὴν τελείωσαν ὡστόσο; χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ ὁ ἐχθρὸς καὶ ἓνα πρωτὶ τὴν ὥρα τῆς ἐφόδου, τὰ δχυρώματα τινάχτηκαν στὸν ἀέρα καὶ οἱ Γάλλοι ἔτρεψαν σὲ φυγὴ τοὺς Κινέζους ὑπερασπιστὰς τῶν.

Ὁ ἀγὼν ὡστόσο δὲν ἐτελείωσε. Καὶ τὸ χειρότερο ἐνέσκηψε χολέρα μεταξὺ τῶν Γάλλων. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς γενναίους ἐκείνους πολεμιστὰς ἐθερίσθησαν ἀπ' τὴ φριχτὴ νόσο.

Ἐφτά μῆνες εἶχαν περάσει ἀπ' τὴν ἡμέρα τοῦ τραυματισμοῦ τοῦ Φρειδερίκου. Ἐφτά μῆνες ἀχαρῆς ξενιτειᾶς καὶ σκληρῶν ἀγῶνων.

Ὁ Πλεμόν γινόταν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα περισσότερο μελαγχολικὸς.

Γιατὶ νὰ μὴ ζῆ ἡ μητέρα του;

Γιατὶ νὰ μὴν ὑπάρχη κάποιος πού νὰ τὸν ἀγαπᾷ;

Τότε θὰ εἶχε ἓνα σκοπὸ στὴ ζωὴ του. Ἐνῶ τώρα;...

Δὲν ξεχνοῦσε ὡστόσο τὴν Λευκὴ οὔτε στιγμή.

Μιὰ μέρα ὁ ναύαρχος Κουρμπέ πλησίασε τὸ Φρειδερίκο καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὲ λίγες ἡμέρες, φίλε μου, θὰ ἔχουμε καινούργιο πανηγύρι. Μερικὰ κινέζικα πολεμικὰ θὰ ριχτοῦν νὰ μᾶς χτυπήσουν. Εἶνε περίστασις νὰ δείξῃς καὶ πάλι τὸν ἥρωισμό σου.

— Θὰ κάμω τὸ καθήκον μου, ναύαρχε, ἀπάντησε ὁ Πλεμόν.

Καὶ πράγματι μετὰ λίγες ἡμέρες ἔγινε ἡ ναυμαχία γιὰ τὴν ὁποία εἶχε μιλήσει ὁ Κουρμπέ.

Καὶ στὴν περίστασι αὐτὴ ὁ Φρειδερίκος ἔδειξε ἐξαιρετικὴ γενναϊότητα. Τὰ κινέζικα πολεμικὰ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Ὅταν ὅμως ἔγινε, μετὰ τὴν ναυμαχία, προσκλητήριο, δὲν ἀκούστηκε ἡ φωνὴ ἑνὸς ἀτρομήτου ναύτου νὰ φωνάζῃ «παρών».

Ὁ Κλὲτ, ὁ ἀφωσιωμένος στὸν Πλεμόν ναύτης, εἶχε φωνεθῆ!

Λυπημένος εἰλικρινῶς ὁ Πλεμόν τραβήχτηκε παράμερα μὲ βουρκωμένα μάτια. Ἐνας-ἓνας φεύγανε ἀπ' τὸν κόσμον αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποῖους ἀγαποῦσε.

Ὁ ναύαρχος ἀντελήφθη τὸν πόνο τοῦ Φρειδερίκου. Πῆγε κοντὰ του, τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὤμο καὶ τοῦ εἶπε:

— Κλάψε, ἀγαπητέ μου Πλεμόν, κλάψε. Εἶνε καὶ τὰ δάκρυα ἓνας τρόπος νὰ φεύγῃ τὸ θάρος τῆς λύπης ἀπὸ τὶς καρδιές.

Τὸ πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς Κλὲτ δὲν βρέθηκε πουθενά. Τὸ εἶχαν παρασύρει τὰ κύματα τὴν ὥρα τῆς ναυμαχίας.

Ἐφτάσε ὁ Ἰούνιος.

Στὶς 11 τοῦ μηνὸς αὐτοῦ ὁ ἥρωϊκὸς ναύαρχος Κουρμπέ ἀπέθανε.

Ἡ καταραμένη νόσος πού τόσο καιρὸ τὸν ἔτρωγε σὰν τὸ σαράκι τὸν ἔρριξε τέλος κάτω νεκρόν.

Ὁ θάνατος τοῦ λατρευτοῦ ἐκείνου ναύαρχου ἐλύπησε βαθύτατα τὸν Φρειδερίκο, ὁ ὁποῖος τὸν ὑπεραγαποῦσε καὶ τὸν ἐκτιμοῦσε ἐξαιρετικά. Τὴν ἴδια λύπη αἰσθάνθηκαν γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἥρωϊκοῦ ναυτικοῦ κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦτες.

Ὁ νεκρὸς τοῦ ναύαρχου Κουρμπέ θὰ μετεφέρετο διὰ τοῦ «Μπαγιάρ» ὅπως ἐνταφιασθῆ στὴ Γαλλία.

Ὁ Φρειδερίκος σκέφτηκε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς γιὰ νὰ ξαναδῆ τὴν ἀγαπημένη του πατρίδα, ἀπ' τὴν ὁποία ἀπουσίαζε δεκαπέντε ὀλόκληρους μῆνες. Ἔτσι κι' ἔγινε. Συνώδευσε τὸν ἔνδοξο νεκρὸ στὴ Γαλλία κι' ἓνα πρωτὶ βρέθηκε στὸ Παρίσι.

Τώρα πειὰ ἦταν ἡσυχος. Καμμιά ὑπηρεσία, καμμιά ἀσχολία.

Τὴν ἴδια ἡμέρα τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι προβιβάζεται εἰς πλοίαρχον φρεγάτας.

Ἀλλὰ ἡ εἰδησις αὐτὴ δὲν τὸν συγκίνησε καθόλου. Τί τὸν ἐνδιέφερε ὁ προβιβασιμὸς; Θὰ προτιμοῦσε νὰ ζοῦσε ἡ μητέρα του. Θὰ προτιμοῦσε μιὰν ἀγάπη θερμὴ, μιὰ καρδιά πού νὰ χτυπᾷ γι' αὐτὸν μὲ λαχτάρα.

Μιὰ καρδιά ἐρωτευμένη.

Μὰ μαζί μὲ τὴν μητέρα του εἶχε χάσει καὶ τὸν ἔρωτα.

Ἡ σκέψις τοῦ πέταξε στὴν Λευκὴ. Ἡ νέα αὐτὴ ὑπῆρξε ὁ πρῶτος κι' ὁ τελευταῖος τοῦ ἔρωτος. Καὶ τώρα; Τώρα πειὰ ἡ Λευκὴ εἶχε χαθῆ παντοτεινὰ γι' αὐτόν. Τώρα πειὰ ἡ Λευκὴ ἀνῆκε σ' ἓναν ἄλλο, ἦταν παντρεμένη, γυναίκα τοῦ Λεοπόλδου Γκιδιάλ.

Πόσο μισοῦσε τὸν ἄθλιο ἐκεῖνον ὁ Φρειδερίκος!

Ὁ Λεοπόλδος Γκιδιάλ ὑπῆρξε γι' αὐτόν ἡ αἰτία ὄλων τῶν συμφορῶν. Τοῦ ἄρπαξε τὴν ἀγαπημένη του μέσα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, φέρθηκε ὑπουλα καὶ ἀνανδρα, κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ κερδίσῃ ὄχι τὴν καρδιά, ἀλλὰ τὴν προίκα τῆς δεσποινίδος Ντελλιέρ.

Ὁ Φρειδερίκος ποθοῦσε τώρα νὰ ξαναδῆ τὴν Λευκὴ. Νὰ τὴν δῆ ἔστω γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ τὴν δῆ ἁρπυγὰ, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ ἐκεῖνη.

Ἐνῶ ἔκαμνε τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ Πλεμόν, ἔφερε ξαφνικὰ τὸ χέρι στὴν καρδιά του κι' ἀναστέναξε.

— Συγγνώμην, μητέρα! Συγχώρησέ με, μητέρα! ψιθύρισε μὲ συντριβή. Ἐσένα ἔπρεπε νὰ σκεφθῶ πρῶτα, λατρευτὴ μου μητέρα...

Πράγματι τὴν ἄλλη κι' ὅλας ἡμέρας ὁ Φρειδερίκος ἔφυγε γιὰ τὴν ἐπαρχία. Βρῆκε τὸ πατρικὸ του σπιτί κατάκλειστο. Στὸ νεκροταφεῖο ὁ τάφος τῆς μητέρας του εἶχε κι' ὅλος χορταριάσει. Γονάτισε πάνω ἀπὸ τὸν τάφο ἐκεῖνο κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα.

Πλάϊ στὸν τάφο τῆς μητέρας τοῦ Φρειδερίκου βρισκόταν ὁ τάφος τοῦ πατέρα του.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴ λύπη ὁ Πλεμόν ἄρχισε νὰ μιλήσῃ μὲ τοὺς δυὸ ἐκείνους νεκρούς:

— Πατέρα μου, ψιθύριζε, μητέρα μου, γιατί μ' ἀφήσατε μόνον; Ναί, εἶμαι ἐντελῶς μόνος πειὰ στὸν κόσμον. Ἐκαμα ὡστόσο τὸ καθήκον μου ὡς ἀξιωματικὸς, πατέρα. Μὰ εἶμαι δυστυχισμένος. Ἀκούς, μητέρα, δυστυχισμένος. Ἡ προφητεία πού σου εἶπε ἡ τσιγγάνα βγῆκε ἀληθινή. Ὑπόφερα καὶ ὑποφέρω φρικτὰ γιὰ μιὰ γυναίκα.

Σηκώθηκε κατόπιν νὰ φύγῃ.

— Χαίρε, μητέρα μου, πατέρα, χαίρε! φώναξε.

Μὰ ἔξαφνα σταμάτησε τὸ βῆμα του καὶ πρόσθεσε:

— Ὅχι, ὄχι, δὲν σᾶς χαιρετῶ. Σᾶς λέω: κ α λ ἡ ἀ ν τ ἄ μ ω σ ι !

Ἀφοῦ φρόντισε νὰ ἐγκαταστήσῃ ἓνα φύλακα στὸ ἔρημον πειὰ πατρικὸ του σπιτί, ὁ Φρειδερίκος ξαναγύρισε στὸ Παρίσι.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Φρειδερίκος ἄρχισε νὰ κλαίη...